

Ὁ Μάξιμος ἀνέλαβε τὴν ἀταραξίαν του. Ἦτο ξιφιστὴς δεινὸς καὶ δὲν ἤθελε δυσαρεστηθῆ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἱκανότητά του εἰς τὴν ἀμαζόνα ταύτην, ἣ ὅποια ὑπέθετεν ἐκυτὴν ἀκαταμάχητον. Ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι καὶ ταχέως ἤθελε τὴν καταβάλλει, ἐπειδὴ ὑπωπτεύετο ὅτι ὁ Πολωνὸς καθηγητὴς ἐξεπίτηδες ἄφησε νὰ κτυπηθῇ ὑπὸ τῆς μαθητρίας του.

Τάχιστα εἶδεν ὅμως ὅτι ἥπατάτο. Ἡ κόμησσα ἐχειρίζετο δεξιότατα τὸ ξίφος καὶ πολὺ ἰδιοτρόπως, ὥστε πολλάκις ἐφάνη εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι παλαίει πρὸς ἐπαρίστερον.

Ἐν τούτοις κατέβαλε πᾶσαν τὴν ἱκανότητά του καὶ ὑπερῃσιζέτο ἀποτελεσματικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐκτυπήθη.

— Παραδίδομαι, κυρία, εἶπε ταπεινῶν τὸ ξίφος.

Ἦλπιζεν ὅτι τὸ μάθημα ἤθελε λήξει ἐκεῖ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ κόμησσα. Αὐτὸ τὸ κτύπημα δὲν πιάνεται. Δὲν ἐλάβατε καιρὸν νὰ προφυλαχθῆτε. Δὲν εἴμεθα τῆς αὐτῆς σχολῆς. Σεῖς παίζετε κανονικώτερα ἀπὸ μέ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ με νικήσετε. Ἐμπρός.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΕΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ κυρία Ροδίου πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔμεινεν οὕτως ὀλίγα λεπτά. Ταχύτατα ἀντιπαρήλθε πρὸ αὐτῆς ἡ ζωὴ τῆς ὠραιᾶς κόρης, ἀφ' οὗ τὴν παρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ εἰς ἐκάστην λεπτομέρειαν ἐζήτηι νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν θέσιν καὶ τὴν δράσιν τοῦ Λέοντος, περὶ ἧς ἔως τότε εἶχεν ἀδιαφορήσει. Ἦρρησεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἐκπληξέως ἐν τῇ ἐρυθρᾷ αἰθούσῃ, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ χθελινὸν ἐπεισόδιον τοῦ θεάτρου. . . Τὸ συμπέρασμα τὴν κατετρόμαξε καὶ μόλις καταστέλλουσα τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀγωνίαν, εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν της :

— Θὰ σ' ἐρωτήσω πρῶτα κατ' ἑλπίδα, ἀλλὰ θέλω νὰ μου ἀποκριθῇς μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν εὐλικρίνειαν.

— Σὺς τὸ ὑπόσχουμαι, μητέρα.

— Καλὰ. Βλέπω ὅτι πρῶτην φορὰν ἀναμιγνύεσαι εἰς ὑποθέσεις, αἱ ὅποιαι ἄλλοτε σοῦ ἦσαν ὅλως διόλου ξένα. ὅσον ἐφρόντιζα ἐγὼ περὶ τῶν ἵππων σου καὶ τῶν ἐρωμένων σου, τόσον καὶ σὺ περὶ τῶν ἀδικημάτων μου ἢ τῶν εὐεργεσιῶν μου. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί εἶδους ἐνδιαφέρον εἶνε αὐτὸ τὸ ὅποιον αἰσθάνεσαι πρὸς τὴν Βασιλικήν, ὥστε χάριν αὐτῆς ν' αὐθαδιάσῃς πρὸς τὴν μητέρα σου;

Ὁ εὐθὺς Λέων προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς διαυγεῖς καστανοὺς ὀφθαλμούς του, ἀφ' ὧν οὐδ' εἰς τὰς κρισιμωτέρας στιγ-

μὰς ἐδύνάτο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰρωνείας—καὶ δι' ἡρέμου, γλώσσης ἀλλ' ἀναιδούς, ἀπεκρίθη :

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ σκοπεύω νὰ τὴν νυμφευθῶ, ἀμα ἔλθῃ εἰς ὦραν γάμου.

Ἦτο ἡ διδυμὸς ἀδελφὴ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅταν ἠρωτάτο περὶ τοῦ ἀνκληθέντος ὠρολογίου.

Ἡ κυρία Ροδίου ἀνεπήδησε παραχρῆμα ἐκ τῆς ἑδρας της, ὀρθωθείσα εἰς ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον. Προφανῶς διετέλει εἰς νευρικὴν παραχρῆν, διότι συνέθλιψεν εἰς τὰς χεῖρας της, ἣν ἐκράτει ἐπιστολήν.— ἀφ' οὗ διεψεύδοντο τὸσφ σκληρῶς αἱ ἐξ αὐτῆς ἐλπίδες—καὶ οἱ χρακακτῆρες τοῦ προσώπου της ἡλλοιώθησαν. Ἐγίνωσκε τί ἦτο ἱκανὸς ὁ υἱὸς της ἐπιμένων νὰ πράξῃ, διὰ τοῦτο ὁ κίνδυνος ἐπεφάνη πρὸ αὐτῆς ὑπὸ τὴν εὐκρινεστέραν καὶ θλιβερότεραν αὐτοῦ ὄψιν. Ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν.

— Ἐμάντευσα τὸ κακὸν ἀμέσως. . . μόλις ἤρχισες νὰ ὁμιλῇς, ἐνόησα ποῦ ἔτινεις. Ἀλλ' ἄκουσε, Λέων, τί θὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα διὰ τελευταίαν φορὰν. . . Ὅταν θὰ νυμφευθῇς, ὁ κόσμος θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τρεῖς κυρίας Ροδίου. Τὴν πρῶτην τὴν ἀναφέρει εὐλαβῶς ἡ ἱστορία· ἀνῆκεν εἰς μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἣ ὅποια παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀγῶνος· καὶ ἀτομικῶς ἡ μακαρίτις, ἃν καὶ ὄχι πολὺ πλουσία, ἦτο ἡ γνησιωτέρη ἀριστοκράτις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἦσαν πολὺ μικρὸς, ὅταν ἀπέθανεν ἡ μάμμη σου, διὰ νὰ ἐνθυμησῇ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὁλόκληρος κοινωσία. Ἡ δευτέρα κυρία Ροδίου εἶνε ἐνώπιόν σου· ὁ εὐγενὴς πάππος της ἔπεσε θύμα τῆς βαρβαρότητος τῶν Τούρκων καὶ τὸν ἔκλαυσε τὸ ἔθνος ἀπαρηγόρητον· εἰς τὰς φλέβας της ῥέει ἀγνὸν ἡγεμονικὸν αἷμα· ἀλλ' ἡ μόνη λύπη της εἶνε ὅτι οὔτε σταγὼνα κατῴρθησε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της. . . Περὶ τῆς τρίτης δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτε ἐν ὅσφ ζωὴ νὰ εἴπωσιν, ὅτι εἶνε πτωχὴ καὶ ἄσημος χωρική, μὲ ἀγενεὲς καὶ βάρβαρον ὄνομα, ἀναξία γόνου οἰκογενείας, ἣ ὅποια ἀνέκαθεν ἐτήρησε τὴν θέσιν της. Σὲ ἐσυγχώρησα μέχρι τοῦδε καὶ ὑπέκνυα εἰς ὅλας σου τὰς ἀδυναμίας, — καὶ τώρα βλέπω πόσον ἐκάμαμεν κακὰ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ σου—ἀλλὰ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ὑποκύψω εἰς αὐτὴν σου τὴν ἰδιοτροπίαν καὶ θὰ ὑπερασπίσω μὲ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη τὴν ἀγνότητά της οἰκογενείας μου. Ἀμα ἀποθάνω εἴμπορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλῃς! . .

Καὶ ἡ τλήμων γυνὴ ἐστράφη ἀποτόμως, ὅπως κρύψῃ δύο δάκρυα. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ προῖδῃ ὅταν ἠτοίμαζεν ἀφρόνως τὴν ἐκπληξὴν τῆς ἐρυθρᾶς αἰθούσης, διὰ τὸν υἱὸν ἐκείνον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐνεχυρίασε τὸ ὠρολόγιον τοῦ πατρός του!

Ἀτάραχος ὁ Λέων, ἐξήλειψε τὸ εἶρον μειδίαμα, μεθ' οὗ ἤκουε τὴν ὁμιλίαν τῆς μητρός του, καὶ ἀπήντησεν :

— Αὐτὰ θὰ τα λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας ἄλλην φορὰν. Τώρα τί μου ἀπαντᾶτε διὰ τὴν χάριν, ποῦ σὺς ἐζήτησα;

— Αὐθάδη! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ροδίου, ἐξοργισθεῖσα καὶ δεῖξασα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν εἰς τὸν υἱὸν της· δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον τί θὰ κάμω· θὰ τὸ ἰδῇς καὶ θὰ σιωπήσῃς.

— Πολὺ καλὰ!

Καὶ μὲ κίνησιν τῆς κεφαλῆς ἀπειλητικὴν, ὁ Λέων ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Ροδίου ἔτρεξεν εὐθὺς νὰ εὐρῇ τὸν συζυγὸν της. Ἐμεινεν ἀναυδὸς ὁ ἀτυχὴς πατήρ εἰς τὸ δεινὸν ἄκουσμα. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του, ἀγνοῶν παντελῶς τί νὰ πράξῃ, ἐπέριψε τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν κακῶν ἐπὶ τῆς συζύγου. Φοβερὰ ὡς ἐκ τούτου ἡγήθη λογوماχία, τὴν ὅποιαν ἡ κροῖστο, γελῶν καταχθόνιον ὁ Λέων. Ὁ ἀπρόοπτος κίνδυνος τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσωσι καὶ θέσιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Ροδίου ἀντήχουν αἱ κραυγαὶ τῆς ἐριδος· αἱ ὀξεῖαι ἐπιφωνήσεις τῆς κυρίας ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν βαρυτέρων ἐπιτιμήσεων τοῦ συζύγου· ὁ εἰς ἡγωνίζετο νὰ παραστήσῃ αἴτιον τοῦ κακοῦ τὸν ἄλλον.

— Σὺ πταίεις! ἐπήρξεν ἀπὸ κεῖ κάτω κόρην τόσον ὠραίαν γιὰ νὰ τὴν κάμῃς ἐπιδεῖξιν στὰς Ἀθήνας· δὲν ἤξευρες ὅτι πρῶτος θὰ ἐπληγόνετο ὁ υἱὸς σου;

— Σὺ ποῦ τῷ ξευρες πῶς δὲν μιλῶσες; σὺ πταίεις! τοῦ ἔδωκες τόσφ κακὴν ἀνατροφὴν, ὥστε δὲν εἴμποροῦμεν τώρα νὰ τοῦ ἐπιβληθῶμεν. . .

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχον παραιτηθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ιδέας νὰ ἐπιβληθῶσιν ὡς γονεῖς εἰς τὸν Λέοντα. Ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν ὁ ἀνθρώπος τοῦ κόσμου οὔτε συνεκινεῖτο, οὔτε ἐφοβεῖτο, οὔτε ἐπειθετο· ἐπέμενε πάντοτε, χείρων ἡμιόνου, ἐνσώματον πνεῦμα ἀντιλογίας. Διὰ τοῦτο ἐσκέφθησαν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξεύρωσι πλάγια, ὑπουλα, οὕτως εἰπεῖν, μέσα, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ. Τέλος ὁ δικηγόρος ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ κρύφα τὸν Πλακιώτην, ἵνα τῷ παραδώσῃ τὴν θυγατέρα του. Καὶ τῷ ἔγραψε τῷ ὄντι μίαν ἐπιστολήν.

Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐχαίρετο, διότι ἀπὴντα ἀντίστασιν ὀργίλον καὶ ἀπότομον. Εἰς ἀντίρροπον ἐκείνος θὰ ἔπραττεν ὅ,τι ἤθελεν, ἀλλὰ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἀπόφασιν τῶν γονέων του. Ἐκ τινων ἀορίστων ὑπαινιγμῶν τῆς μητρός του καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Πλακιώτην, τὴν ὅποιαν ἐσκεμμένως παραφύλαξας, εἶδε μετ' ἄλλων ἐτοιμὴν διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποπέμψωσι τὴν Βασιλικήν. Δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν, ἐγερεθεὶς ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐκοιμάτο ἀκόμη, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης.

Ἡ Βασιλικὴ ἔξυπνος πρὸ πολλοῦ, δροσώρρυτος ὡς ἄνθος τῆς πρωΐας ὑπὸ τὴν στενὴν καὶ βραχεῖαν ἐσθῆτα τὴν κατὰ-

λευκόν, εἰργάζετο εἰς χειροτέχνημά τι. Ἐξεπλάγην βλέπουσα παρ' αὐτῇ τὸν Λέοντα τὸσον ἐνωρίς καὶ ἠρυθρίασε· πλὴν ἐκεῖνος μειδιῶν τὴν ἡσπασθῆ καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς.

— Πῶς τὸσον ἐνωρίς; εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἀχ, καυμένη Βασιλική, κακὰς εἰδήσεις ἔχω νὰ σου δώσω.

— Καὶ τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ἐκείνη.

— Μὰ πές μου πρῶτα μ' ἀγαπᾷς;

— Ὡ ναί! πολὺ σὰς ἀγαπῶ.

— Πολύ... περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

— Περισσότερον ἀπὸ ὅλους εἰς τὸν κόσμον σὰς ἀγαπῶ, κύριε Λεωνάκη.

Καὶ ἡ πτωχὴ κόρη δὲν ψεύδετο· ἦτο μέγα τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ υἱὸς τῆς ἀναδόχου τῆς. Πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, χωρὶς νὰ εἰδεύρη διατί, χωρὶς ὁ Λέων νὰ τῇ εἴπῃ τίποτε, ἡ ἀγάπη τῆς ἤϋξησεν.

— Ἐὰν ἐχωρίζομεθα θὰ ἐλυπεῖτο, Βασιλική;

— Ὡ πολὺ... θάρρωστοῦσα ἀπὸ τὴν λύπη μου... μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθούμεν;

— Ἡμεῖς βέβαια δὲν θὰ χωρισθούμεν... ἄλλοι θὰ μας χωρίσουν.

— Ἄλλοι;... καὶ ποῖοι;

— Ἡ μητέρα... ὁ πατέρας.

— Καὶ διατί; τί τοὺς ἐκάμαμεν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις ὠχρίδωσα.

— Ὡ, τίποτε βέβαια! ἀλλὰ βλέπουν ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ζηλεύουν... θέλουν νὰ ἀγαπῶ μόνον αὐτούς.

— Ἀχ, κύριε Λεωνάκη! ἐμένα τὴ πτωχὴ νὰ ζηλεύουν; Καὶ σεῖς πάλι γιὰτί νὰ μ' ἀγαπᾷτε; καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷτε, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε μαζί.

— Τόρξ πάει πειρὰ, καυμένη Βασιλική, τὸ εἶπα στὴ μητέρα μου πῶς σ' ἀγαπῶ καί... ἐμῆνυσε τοῦ πατέρα σου νὰ ἔλθῃ νὰ σε πάρῃ!...

Εἰς τὸ θλιβερόν ἄκουσμα ἡ Βασιλικὴ ἀπέριψε τὸ χειροτέχνημα, ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Λέων τὴν ἀφῆκεν ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἶτα δὲ πλησιάζας καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν μικρὰν κόρην, τῇ εἶπε διὰ τρυφερᾶς φωνῆς, πλησίον εἰς τὸ οὖς·

— Μὴν κλαῖς, καλὴ μου Βασιλική... ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα... ἂν θέλουμε δὲν μᾶς χωρίζουν...

— Μὰ πῶς, ἀφ' οὗ ἡ νονὰ μου θέλῃ νὰ φύγῃ...

— Δὲν πειράζει, ἀρκεῖ νὰ μὴ θέλῃς σύ.

— Ἐγώ; καὶ ἅμα ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς νὰ με πάρῃ τί θέλεις νὰ κάμῃ;

— Ὅ,τι σοῦ πῶ ἐγώ... ἂν μ' ἀγαπᾷς... μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ ἐγώ;

— Σὰς το ὑπόσχομαι, ἀλλά... δὲν βλέπω ἐλπίδα σωτηρίας... μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ σὰς χάσω... ἐκτὸς ἂν ἐλθῇτε καὶ σεῖς εἰς τὰ Μέγαρα.

— Ὅχι, θὰ μείνῃς ἐδῶ 'στὰς Ἀθήνας' σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ ζοῦμε πάντοτε μαζύ... ἀρκεῖ μόνον νὰ θέλῃς καὶ σύ...

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον εἰσέτι ἡ ἀπέριττος συνδιάλεξις. Ὁ Λέων κατορθώσας νὰ προδιαθέσῃ τὴν νεάνίδα εἰς πᾶσαν μεταβολὴν ἢ θυσίαν, καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ βαθύ ἀγάπης αἶσθημα, ὅπερ ἔκλειεν εἰς τὰ παιδικὰ τῆς στήθη ἐκείνη, κατήλθεν ἡν χαριστήμενος ἐξ ἐαυτοῦ καὶ πλήρης ἐλπίδων.

Ἡ Βασιλικὴ μείνασα μόνη, ἀνελύθη καὶ πάλιν εἰς δάκρυα, ἅτινα πρὸς στιγμὴν εἶχον ἀποξηράνει τὰ ὠραία σχέδια τοῦ Λέοντος. Ὡ! τὴν ἐλύπει πολὺ ἡ διατάραξις τῆς γλυκαίας ἐκείνης ζωῆς, μεθ' ἧς συνεμορφώθη ἤδη, ἡ ἀπότομος ἔκλειψις τῆς ζηλευτῆς εὐτυχίας, εἰς ἣν ἐνετράφησεν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τῆς εἰς τὴν πτωχείαν καὶ εἰς τὴν ἀφάνειαν. Ὡμοιοῦσε πρὸς τυφλὸν ἀνοιζάντα ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα βυθισθῇ πάλιν εἰς τὸ σκότος... Πλὴν ἐξ ὧν τῶν προσώπων καὶ τῶν πράγματων, ἅτινα ἔκλειπε φεύγουσα, ἐλυπεῖτο περισσότερον τὸν Λέοντα, τὸν καλὸν φίλον, τὸν καρτερικὸν διδάσκαλον, τὸν φιλόστοργον ἀδελφόν... Καὶ εἶχε συλλαβεῖ δι' αὐτὸν αἶσθημα μέγα καὶ βαθύ, τὸν ἠγάπησεν ὅσον οὐδένα ἄλλον ἐξ ὧν ἐγνώρισεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τοῦ πατρός τῆς μέχρι τῆς θεραπαινίδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς. Μετ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν προτέραν ἐὰν ἐπέστρεφε πτωχείαν, θὰ ἦτο εὐτυχής... Ἦτο ἱκανὴ νὰ μισήσῃ τοὺς γονεῖς, τὴν ἀνάδοχόν τῆς, τοὺς πάντας, χάριν τῆς ἀγάπης ἐκείνου. Δὲν τὸ ἤξευρε πρὸ τῆς κρίσεως ταύτης· ἀλλ' οὐδεὶς εἰδεύρει ἐπίσης ὅτι πονεῖ τὸ στήθος, πρὶν ἢ διαστείλῃ τοὺς πνεύμονας διὰ μιᾶς εἰσπνοῆς...

Καὶ ἦτο ἔρως ἀληθὴς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο—καίτοι οὐδ' αὐτὴ τὸ ἐγίνωσκεν οὐδ' ὁ Λέων τὸ εἶχε νοήσει—ὁ πρῶτος ἔρως ἀγνὸς καὶ ἀσπιλος ὡσεὶ χιῶν, φυόμενος εἰς τὰ μόλις ἐξογκούμενα στήθη παρθένου δέκα καὶ τριετοῦς. Ὡμοιοῦσε πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων λανθάνουσι μὲν ὑπὸ τὴν γῆν μεγάλοι καὶ βαθεῖς οἱ βολβοί, πλὴν τὸ βλαστήμα ἀνωθεν εἶνε μικρὸν ἀκόμη καὶ δυσδιάκριτον.

Ἦλθεν ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν τῆς προσκλήσεως ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης. Ἡ ἀπρόοπτος ἐκείνη συμφορὰ εἶχε κατατάραξις τόσῳ πολὺ τὸν Μιχαὴλ Ρόδιον, ὥστε πρῶτην φορὰν ἐδεικνύετο σκληρὸς καὶ ἰδιοτρόπος, αὐτὸς ὁ τὸσον ἀγαθὸς καὶ προσηνής. Ἐδέχθη στυγνῶς τὸν Μεγαρέα καὶ μετὰ τὰς πρῶτας φιλοφρονήσεις του, τὰς ὁποίας ἤκουσε προφανῶς ἀνυπομονῶν, τῷ εἶπεν ἀποτόμως νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ φύγῃ. Ἐμβρόντητος ὁ ἀτυχὴς Πλακιώτης μόλις ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἐν δειλὸν καὶ ἀελπι—

Διατί;

— Δὲν θὰ σου δώσω λόγον· ἀπήντησεν ὁ Ρόδιος, ἔτσι θέλω, νὰ φύγῃ.

— Καλὰ νὰ φύγῃ, ὅπως ὀρίζεις· μὰ τί σὰς ἔκαμε, δὲν μοῦ λὲς νὰ ξέσωρῃ, ποῦ εἶμαι πατέρας;

— Ἐχοῦμε καὶ παράπονα; δὲν σου φθά-

νει ποῦ τὴν εἶχαμε τόσον καιρὸ σπίτι μας, παρὰ θέλεις νὰ σου ποῦμε τί μας ἔκαμε καὶ τί δὲν μας ἔκαμε... πρέπει νὰ σοῦ δικαιολογηθῶμεν τάχα; μὴν εἶσαι ἀχάριστος, καυμένη κουμπάρε!

Εἰς μάτην ἐπέμεινεν ὁ Πλακιώτης ἐρωτῶν. Ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ εἴπῃ ὁ ἀριστοκράτης τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν πτωχὸν Μεγαρέα, «Ὁ υἱὸς μου ἠγάπησε τὴν θυγατέρα σου!» Ἐκτὸς τούτου καὶ ἄλλος ὑπῆρχε λόγος μυστικός, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ συγκαταβῇ ὁ Ρόδιος ἀπέναντι τοῦ Πλακιώτη. Ἐπὶ τέλους τῷ ἀνήγγειλε ξηρῶς ὅτι, ἀντὶ τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας εἶχον ἀναλάβει πρὸς τὴν ἀναδεκτήν των, ἡ μὲν κυρία τῇ ἐχάριζε τὰ ἐνδύματά της καὶ τὰ κοσμήματα, αὐτὸς δὲ 10,000 φράγκων ὡς προῖκα. Καὶ τὸν ἀπέπεμψεν.

Ἦλπισε νὰ μάθῃ πολὺ πλεῖον περὶ τῶν διατρεχόντων παρὰ τῆς κυρίας Ροδίου· ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος δέσποινα, μένεα πνέουσα, ἠρνήθη νὰ τον δεχθῇ. Οὕτω καὶ χειρότερον φέρονται πάντοτε οἱ πλούσιοι γονεῖς πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τῶν ὁποίων ἀγαπᾷ τὴν κόρην ὁ υἱὸς των.

Τελευταῖον καταφύγιον ἔμεινεν εἰς τὸν τεταπεινωμένον πατέρα ἡ θυγάτηρ του. Ἡ Βασιλικὴ βεβαίως δὲν θὰ τῷ ἠρνεῖτο τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκε συγκεκριμένως τὴν αἰτίαν τῆς ἀποπομπῆς τῆς. Ἐσιώπα κλαίουσα ἡ νεάνις, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐθεώρησε πρέπον, ὁρμεμφύτως σχεδόν, νὰ μὴ εἴπῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς τὴν αἰτίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λέοντος. Ἀλλως τε, τὸ ὅτι τὴν ἠγάπα ὁ Λέων καὶ ἐζήλευον οἱ ἄλλοι, ὅσον εὐλογοφανὲς ἦτο δι' αὐτὴν καὶ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς, δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο συγχρόνως ἀρκετὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ πατέρα σχεδὸν προσβεβλημένον καὶ ζητοῦντα τὴν αἰτίαν τῆς προσβολῆς.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λήξαντος τὴν 317ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γραῖκα*, τὴν *Φαεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.